

www.jollibread.com

© 2022, Gemma Pasqual i Escrivà

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-11-6

Dipòsit legal: M-5852-2023

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: abril de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

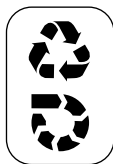
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

NINGÚ NO
ÉS
PERFECTE

GEMMA
PASQUAL
i ESCRIVÀ

jollibre

Al Guillem, eternament Guillem.

*A la memòria de l'Angelita Lluch Gascón
i de totes aquelles persones grans que han mort
durant la pandèmia a les residències.*

El Marc tenia molt d'espai al davant, va arrencar a córrer amb la pilota als peus, sense parar-se a pensar, ningú va sortir a marcar-lo, va continuar pujant per la banda, va traçar una diagonal, la grada l'animava, va arribar fins a l'àrea petita, es va canviar la pilota a la cama dreta per desaparar, va xutar i la pilota va rebotar al segon pal i va tornar als seus peus, i, just quan ho feia, va sentir com se li clavaven uns tacs al turmell i va experimentar un dolor intens que el va fer caure a terra.

—PENAAAAAL! —van cridar des de la graderia.

L'àrbitre va fer cas al públic, havia estat un atac amb intenció de fer mal i no va dubtar a mostrar una targeta vermella directa que va posar dret tot l'estadi, i va xiular penal. Un crit ofegat va recór-

rer el camp. El Marc es va aixecar, per sort no hi va haver lesió, i es va quedar dret, amb un nus a l'estómac. La graderia es va sumir en el silenci, a l'espera. El Marc i el porter es van mirar fixament als ulls, el Marc va xutar i la pilota va passar per sota del porter.

—Gooooo!!!!

10

Va travessar el camp a tota velocitat per arribar fins on hi havia els seus seguidors i es va plantar davant d'ells amb els braços aixecats mentre els seus companys se li tiraven a sobre i els seguidors baixaven corrent per les grades.

El camp va embogir, per un únic gol havia guanyat l'equip local. La Carme i l'avi del Marc, eufòrics, es van fer una llarga abraçada.

L'àrbitre va xiular el final del partit.

—I a mi? Quan em farà una prova, *mister*? —va demanar la Carme a l'entrenador Moliner.

—Saps jugar a futbol? —li va preguntar, estranyat.

—És clar, i segur que ho faig molt millor que el patata del Tao —va dir la Carme, movent les mans en senyal de protesta. Era un remolí, molt expressiva, morena, amb els cabells negres i

llargs recollits en una castanya alta. A les orelles li brillaven uns cercols grans de plata, també lluïa diversos tatuatges i pírcings al cos, i anava vestida amb un xandall fúcsia.

—Has vist què posa a les samarretes? «Cafeteria Central». El Tao és el fill del president, el patrocinador i el que paga les samarretes. Si el teu pare ens vol patrocinar, que m'ho digui i llavors et farem una prova —li va dir l'entrenador, incòmode; ara no tenia ganes de discutir amb la Carme.

11

—I tant, cap problema, ho dic al meu pare, podem posar a les samarretes: «Calces i sostenidors Aspirina», que li sembla?, quedaran molt maques —li va respondre la Carme amb la gràcia i l'esparpillament que la caracteritzava.

La seva família venia roba interior a bon preu al mercat, de tota la vida; eren coneguts com els Aspirina. La Carme els ajudava els dissabtes, s'havia criat entre les parades.

—Has gravat totes les jugades del Marc? —va preguntar l'entrenador Moliner a la Carme, per passar full a la conversa. La coneixia i sabia que la noia podia ser molt insistent.

—Sí —va respondre tota orgullosa, era la *came-rawoman* de l'equip, com s'anomenava ella.

—Estem fent un vídeo de les millors jugades del Marc per enviar-lo als vistaires. A veure si tenim sort i seleccionen el nostre capità per jugar al planter d'un club important de primera divisió. El Marc és un jugador fantàstic, ben igual que el teu fill —va explicar l'entrenador Moliner a l'avi.

12

El pare del Marc era un interior esquerre amb una classe depurada, un mestre de la passada en llarg i de penjar pilotes a l'àrea, amb molt bon regat i desbordament; una gran promesa. Desgraciadament la seva carrera es va truncar als 19 anys per una lesió, que el va fer passar cinc vegades pel quiròfan. Encara que només va jugar dos partits a primera divisió, era l'heroi del barri. Va penjar les botes i es va convertir en entrenador de l'equip local. Era molt diferent de l'entrenador Moliner, que també havia jugat amb ell. Sempre deia a les famílies que, si esperaven que d'allà sortissin futbolistes d'elit, que se'ls emportessin, que allà s'hi anava per ser persones.

—El Joan era una persona extraordinària, ho feia tot per alegrar la vida als altres —deia l'avi tot

recordant el seu fill amb llàgrimes als ulls—. Els nens el veien com un amic. No us podeu imaginar com gaudia amb els xavals. La persona era el primer, no el futbolista. Es tractava d'educar a través del futbol.

—Va, som-hi! Que hem de celebrar la victòria! —va tallar la conversa l'entrenador en veure que l'avi s'estava emocionant—. Vaig a buscar els jugadors.

—Vols ser futbolista? Ja saps que el reglament només permet els equips mixtos fins als 14 anys. Però pots parlar amb les teves amigues i podem mirar de fer un equip femení —va proposar l'avi a la Carme mentre veien marxar l'entrenador cap als vestidors.

—No, avi, jo no vull jugar amb un equip femení, jo vull jugar amb els meus amics, per passar-ho bé. Soc molt millor que el Tao i vostè ho sap. De tota manera, m'és igual, el futbol no m'interessa.

L'avi va moure el cap.

—I a tu què t'interessa? Què vols ser de gran?

—Ser *influencer* i sortir a la tele!

—*Influencer*? Què és això?

La Carme va riure per les butxaques en veure la cara que va posar l'avi.

—És broma! Jo vull ser veterinària. Acabar l'ESO, el Batxillerat, passar per la universitat i fer un màster per especialitzar-me en gossos. Vull ser una gitana independent, així ets algú a la vida i no depens del mercat i la ferralla. —Tenia molt clar el seu full de ruta.

14

—I els teus pares què hi diuen?

—Estan molt contents que continuï endavant, no volen que passi les seves fatigues. Em diuen que estudiï, que és molt important.

—I tant que és important! Estàs feta tota una dona! —va dir l'avi, orgullós—. Segur que aconseguixes tot el que et proposis.

La Carme va somriure sense gaire convicció, com si no estigués acostumada a rebre compliments.

—Tot, menys jugar amb aquest equip de dròpols!

—Com era allò? «Calces i sostenidors Aspirina», jo ho veig —va dir l'avi rialler—. Vinga, que els nois ens esperen!

Al barri, el futbol es vivia amb una devoció especial. Els caps de setmana, quan la pilota

començava a rodar, el camp es convertia en el centre neuràlgic, el punt de trobada, el lloc on la gent es podia desfogar i oblidar tots els problemes.

16 La màquina de repuntar es deixava guiar per la Maria, la mare del Marc, que dictava amb agilitat els seus moviments, amb les mans enganxades a la roba i els peus marcant el ritme amb el pedal, el cap inclinat sobre la costura i movent el tronc al compàs. S'obria pas a gran velocitat entre les peces de roba, les quals anaven prenent forma al ritme del parpelleig de l'agulla, ara unint una màniga a la cisa, ara repuntant un baix o vorejant un trauc.

El motor de so vibrant omplia fins a l'últim racó de la casa. Era una màquina vella, una Singer negra amb adorns daurats; tenia un moble, d'una fusta fina, amb dos calaixets; una màquina preciosa, des de la roda de ferro lateral fins al debanador de canilla. El braç metàl·lic avançava en un suau arc descendent i en un costat destacava un medalló amb un gravat de flors platejades. Havia estat

de la seva mare, i mai no va voler canviar-la per una de més moderna.

Com un animal biònic, no se sabia on acabava la dona i començava la màquina. Cosia amb cura un sofisticat vestit per a una coneguda marca de moda de luxe. A les botigues el preu podia oscil·lar entre 800 i 1.000 euros; no obstant això, ella rebia només un euro per metre de tela acabada. La tenia subcontractada una fàbrica local que també manufacturava roba de carrer per a algunes de les marques més conegudes de la indústria del luxe. Malgrat tot, ella donava les gràcies per tenir una feina, una feina a casa, encara que fos sense regularitzar. En aquests fils de mil colors veia una sortida, la seva única sortida.

Tota la vida girava al voltant d'aquella màquina de repuntar, que ocupava un lloc preeminent al bell mig de la cuina menjador, l'estança més gran de la casa. Entre paper ceba, patrons, agulles, canilles, bobines de fil i retalls multicolors de tela, el Marc feia els deures, s'abstria amb el seu quadern, el que l'acompanyava sempre. Ningú no sabia què hi apuntava. Uns pensaven que eren jugades de futbol; d'altres, un diari amb els seus pensaments.

També jugava a la videoconsola, miraven plegats la televisió o escoltaven la ràdio mentre la mare repuntava, calcava un patró, tallava o rematava, fins que es feia de nit i canviava la màquina de cosir pels perols o la planxa. El Marc i l'avi també l'ajudaven, embastant, estirant fils, girant roba o escombrant restes de tela.

18

Estaven passant un hivern molt fred. Des del novembre que era insuportable ser a casa i poc podien fer perquè fos més habitable. No es podien permetre ni comprar més radiadors elèctrics ni pagar-ne el rebut de la llum. De tota manera, de seguida saltaven els ploms, i la parafina, encara que efectiva, tampoc era barata. A la Maria tantes hores en la mateixa posició i amb aquell fred li deixava el cos entumit, gelat i els músculs tensos.

El Marc va entrar com un terbolí a la cuina, per esmorzar es va prendre un got de llet plantat, tenia pressa. El Tao i la Carme ja l'esperaven a baix, l'avi li preparava l'entrepà.

—Emprova't aquest vestit, que vull veure com ha quedat la vora en moviment —li va demanar la mare. El Marc li feia de maniquí.

—Ara no puc, faig tard —va protestar el jove.

—És un moment, i a més aneu sobrats de temps.

—Que ho faci l'avi!

—Que no veus que no li cap?, i a tu tampoc, te l'hauràs d'emprovar amb la cremallera oberta, aquestes talles són per a esquifides —li deia la mare mentre li col·locava el vestit per força.

De cop va sonar el timbre de la porta.

19

—Ja hi vaig jo. Deuen ser el Tao i la Carme, que ja fa estona que m'esperen —va dir mentre anava cap a la porta amb el vestit pengim-penjam.

—Bon dia! Estàs molt guapo! —va fer broma la senyora Angeleta mentre entrava cap a dins riallera i disposada a fer-li una abraçada—. Quina caloreta més bona que fa sempre en aquesta casa, la meva sembla el pol nord. —Es va recolzar en el seu braç i van entrar lentament cap a dins.

—Vol dir? —va preguntar incrèdul el Marc—. Cal sortir del llit amb gorra, bufanda i guants. Els mitjons dobles són ja una cosa quotidiana en aquesta casa.

La senyora Angeleta era la veïna de dalt. Per al Marc era com una àvia, li havia fet de cangur des de molt petit. Ella es passava les hores a casa seva

ajudant la mare amb la costura. La senyora Angeleta feia molt de temps que no baixava al carrer; la finca no tenia ascensor, no tenia forces per baixar i pujar cinc pisos. Era una senyora vídua d'aspecte corpulent malgrat la seva baixa alçada, menuda i eficient, amb els cabells blancs difícils de pentinar i uns ulls grisos i càlids que inspiraven confiança i brillaven molt darrere d'unes antiquades ulleres de pasta; tenia un empenta que se li escapava entre els dits de les mans, que no parava de moure.

—Vine a seure, Angeleta, que he fet cafè —la va convidar l'avi.

El mòbil del Marc va vibrar. No deixava de rebre missatges al grup de WhatsApp que compartia amb el Tao i la Carme. Estaven farts d'esperar. Com un llamp, el Marc va agafar l'entrepà que li havia preparat l'avi, va guardar a la motxilla el seu quadern i va sortir corrent per la porta.

—Marc!!!! —el va cridar l'avi.

—Què passa? Faig tard! —va dir ell tornant sobre els seus passos.

—El vestit! Tot i que trobo que estàs molt guapo, crec que no et pots permetre lluir aquestes marques. A més, t'està petit —va fer broma l'avi.

Ràpidament se'l va treure i, quan encara no havia arribat a la porta, ara era la mare la que li reclamava atenció:

—Marc!

—I ara què? —va protestar ell.

La mare, amb un dit, li va mostrar la galta esquerra.

I el Marc va tornar sobre les seves passes i li va fer un petó a cada galta, també a la senyora Angeleta i a l'avi. I va sortir disparat.

21

El Marc, la Carme i el Tao eren millors amics des d'Infantil, estaven units per la primera inicial del seu cognom: Moragues, Montoya i Ming. En realitat, el nom de Tao era Ming, Tao era el cognom, però en xinès va al davant. Aquesta confusió va fer que els amics, des de ben petit, el bategessin amb el cognom. Des de llavors res no els va separar.

A la porta de l'institut els abusadors, un grup de ganàpies, donaven la benvinguda als alumnes. Les seves víctimes eren els diferents: els que portaven ulleres, alts, baixos, prims, grassos, llestos...

En realitat, la majoria. Havien fet un corredor de benvinguda: cops, empentes, travetes, pessics, clatellades i calbots, tot s'hi valia per ridiculitzar i humiliar mentre ho gravaven amb el mòbil.

El Marc, la Carme i el Tao ho observaven de lluny, des de la cantonada, jugant amb el baf de la seva respiració. Feia molt, molt de fred.

22

—Ens hem de decidir; farem tard i a més ens quedarem congelats aquí aturats com tanoques —els va animar la Carme.

El Tao va negar lleugerament però inconfusiblement amb el cap.

—M'estimo més quedar-me aquí fins que marxin —va dir i, en respirar, de la boca va sortir un raig de baf que es va quedar flotant al seu voltant com si fos una boirina absurda.

—No vull deixar-te sol —va dir el Marc, que en realitat no tenia gens de ganes de passar per allà, conscient que qualsevol podia ser la seva víctima.

—Sou uns covards! Vinga! —va dir la Carme arrossegant-los cap a la porta—. Com més ràpid millor! —I els va donar una puntada de peu al cul perquè s'afanyessin.

—*Celvesa* a un euro? *Banana!!!!* —van dir al Tao aquells brètols a crits a un pam de la seva cara. Ell es va estremir, però és va mantenir ferm. Des de molt petit es ficaven amb ell perquè tenia els ulls ametllats, els cabells molt llisos o no pronunciava la lletra *r*. *Banana*, groc per fora però blanc per dins, era un terme racista utilitzat per denominar les persones d'aparença asiàtica que s'havien criat en un país occidental.

—*Cervesa* a un euro no, però us puc estampar de franc la mà a la cara —els va amenaçar valenta la Carme amb el puny, defensant el seu amic i inclinant-se cap a ells com si tingués intenció de cruspír-se'ls de viu en viu.

—Tranquil·la, només estem fent broma amb el banana, no volem problemes amb la teva gent —li va respondre un dels abusadors, deixant de gravar.

—La meva gent és el Tao! —va replicar ella, furiosament, conscient que es referia a la seva ètnia gitana.

Sense dir res més, els van deixar passar.

—No els facis cas —va dir el Marc al Tao passant-li el braç per les espatlles.

—Sempre hi haurà persones que simplement no ens acceptin tal com som. Per sort, són una minoria —li va dir la Carme.

El Tao, dolgut, en silenci i amb el cap cot, va entrar a classe.

24 La professora de Matemàtiques omplia la pissarra amb fórmules i nombres, mentre el Tao s'entretenia amb el mòbil amagat entre els pantalons de xandall, malgrat que estava prohibit. El Marc estava absort amb el seu quadern i la Carme semblava l'única que parava esment a la classe, quan, de sobte, la professora va començar a repartir els controls que havien fet la setmana passada. Llavors va aconseguir cridar l'atenció de tothom.

Ual·la! M'ha aprovat amb un 4,8!!

Marc:

A mi també, amb un 5,2. 😊

Carme:

A mi em falten tres dècimes. 😞

Carme:

He d'anar a reclamar.

Marc:

De segur que t'aprova.

Carme:

Aprovar? M'ha posat
un notable, amb un 8,7
em falten tres dècimes
per a l'excel·lent.

25

Cap dels seus dos amics li va respondre.